ప్రేముడి

- మంథా భానుమతి

(గత సంచిక తరువాయి)

తిరిగి వచ్చేస్తుంటే.. ఒక్కసారిగా జ్ఞాపకాలు చుట్టు ముట్టాయి సాంబడిని.

ఇదే కిట్టమ్మలో ఎన్ని కథలు జరిగాయి.. ఊర్లో అందరికీ అన్నం పెడుతూనే, కోపం వచ్చినప్పుడు వాళ్ళని కూడా తీసుకుని వెళ్ళి పోయింది కిట్టమ్మ. ఈ పడవల ప్రయాణం మానేసి, ఇంకేదైనా ఏర్పాటు చేస్తే కానీ సమస్య పోదు. క్షేమంగా అద్దరి చేర్చే వాహనం.. లేదా బ్రిడ్జ్. కానీ బ్రిడ్జ్ అంటే మాటలా! ప్రభుత్వాలు కల్పించుకోవాలి. దానికి లంకలో ఉన్న ఊళ్ళలో పట్టించుకునే రాజకీయ నాయకులే లేరు.

ఏ పూటకా పూట గడుస్తే చాలనుకునే బడుగు జీవులున్న చోట అవన్నీ ఎట్లా వస్తాయి?

చదువైపోయాక తనేమైనా చెయ్యగలడా! వెనకాల ఏ దన్నూ లేదు. నిలదొక్కుకోడానికే సంవత్సరాలు పడుతుంది. కుటుంబం మొత్తం ఊరి సమస్యల నుంచి పారిపోతున్నామా అనిపించింది ఒక క్షణం.

“లేదు లేదు.. బయిటికి వెళ్ళి ఏదైనా చేస్తేనే కద ఫలితం వచ్చేది..” మళ్ళీ సర్ది చెప్పుకున్నాడు.

“సాంబన్నా! ఎంత పెద్ద చేపో.. చూడు..” నాగరాజు చేతి మీద కొట్టి చూపించాడు.

నిజమే.. అలల్లో పల్టీలు కొడ్తోంది.. ఎంతో స్వేచ్ఛగా. ఏ వలలోనో చిక్కుకునే వరకూ!

కృష్ణవేణి ఏం చేస్తోందా అని చూశాడు సాంబడు. చివరున్న బల్ల మీద కూర్చుని, నీళ్ళలోకి చూస్తోంది. పక్కకి వెళ్ళి, తన చేతిలో చెయ్యేసి కూర్చున్నాడు. ఇద్దరూ కలిసి, తాము భవిష్యత్తు లోకి చెయ్యబోయే ప్రయాణం గురించి చర్చించు కున్నారు.

డాక్టరమ్మకి మాట ఇచ్చినందువల్లో ఏమో.. చిత్రంగా కృష్ణవేణిని చూస్తే స్నేహితురాల్లాగనే అనిపిస్తోంది.

చిరునవ్వు నవ్వుతూ కృష్ణవేణిని చూశాడు.

“ఇంకా మూడేళ్ళు..” చెవిలో అన్నాడు గుసగుసగా! కృష్ణవేణి సిగ్గుతో తలొంచుకుంది.

మధ్యలోనున్న బెంచీ మీద వెంకమ్మ, దగ్గర పడుతున్న రేవుని చూపిస్తోంది పిల్లలకి.

“అమ్మా! మీరిక్కడా..” ఆశ్చర్యంగా చూసి, ఆపరేషథియేటర్ దగ్గరున్న లాంజ్లో కూర్చున్న సులోచన దగ్గరికి వెళ్ళాడు సాంబడు.

విజయవాడలో పేరెన్నికగన్న హాస్పిటల్ అది. సాంబడి సీనియర్ ప్రసాద్ వాళ్ళ నాన్నగారికి ఆపరేషన్ అవుతోంది.

“మా రోటరీ క్లబ్ మెంబర్, బాగా కావలసిన వారు, చౌదరిగారికి సర్జరీ అవుతుంటే వచ్చాను. నువ్వేమిటి ఇక్కడా?”

“నేను కూడా నా ఫ్రెండ్ ప్రసాద్ నాన్నగారి సర్జరీ కే వచ్చాను. అతనికి కాస్త మోరల్ సపోర్ట్ కోసం. ప్రసాద్ నాకు రెండేళ్ళు సీనియర్. కాలేజ్లో చేరిన రోజు నుంచే ఫ్రెండ్ అండ్ గైడ్ అయ్యాడు.

“అవునా! ప్రసాద్ నాన్నగారి గురించే నేను వచ్చింది కూడా. కొద్దిగా బిపి, షుగర్ లాంటి కాంప్లికేషన్స్ ఉన్నాయి, రమ్మంటే వచ్చాము. మాకు వాళ్ళు ఎప్పటి నుంచో తెలుసు. సుధాకర్ థియేటర్లో ఉన్నారు. భలే కలిశాము కదూ!” సులోచన చిరునవ్వు నవ్వింది.

“నిజమే నమ్మా! పొద్దున్నే కదా మీ దగ్గర సెలవు తీసుకున్నా. అనుకోకుండా ఆత్మీయుల్ని కలుసుకుంటే ఎంతో ఆనందం కలుగుతుంది కదూ..”

“ఆంటీ! డాడీకి ఫరవాలేదు కదా?” ప్రసాద్ ఆదుర్దాగా వచ్చి సులోచన పక్కనే కూర్చున్నాడు.

“సర్జరీ అవుతోంది కదా.. అంతా కంట్రోల్ లోనే ఉంది. హి విల్ బి ఆల్ రైట్.” ప్రసాద్ చెయ్యి పట్టుకుని నిమురుతూ అంది సులోచన. చౌదరి గారికి భార్య లేదు. ప్రసాద్ ఒక్కడే కొడుకు. కళ్ళనిండా నీళ్ళు.. చేతులు వణుకుతున్నాయి.

“మీ డాడీ నవ్వుతూ బయటికి వస్తారు ప్రసాద్. అంతా చక్కగా అవుతుంది.” సాంబడు గబగబా ప్రసాద్కి అటు పక్కన కూర్చుని, భుజం మీద చెయ్యేశాడు.

“నాకు డాడీనే అంతా చేశార్రా! అమ్మ నాకు ఐదేళ్ళప్పుడు పోయింది. ఎన్ని పనులున్నా సాయంత్రం ఏడు గంటలకి ఇంటికి రావలసిందే. తనే స్వయంగా నాకు అన్నం తినిపించాలి. కథలు చెప్తూ నిద్ర పుచ్చాలి. ఆయన కనుక లేకపోతే నేను ఒంటరి నైపోతాను.”

సాంబడికి ఏం మాట్లాడాలో తెలియట్లేదు. తన భుజం మీద స్నేహితుడి తల ఆన్చి ఓదార్చాడు.

థియేటర్ తలుపులు తెరుచుకున్నాయి.

“అంతా బాగా అయింది. ఎవ్విరి థింగ్ నార్మల్. కొంచెం సేపయ్యాక, గ్లాస్ డోర్ లోంచి చూడచ్చు.” సుధాకర్ థియేటర్ గౌన్ తోనే అలసటగా వచ్చి కూర్చున్నాడు.

“థాంక్స్ అంకుల్. రండి మా ఛాంబర్ లోకి వెళ్దాం. నువు కూడా దా సాంబా!” ప్రసాద్ లేచి దారి తీశాడు. రెండు మూడు కారిడార్లు దాటాక, చివర్లో ఒక పెద్ద సూట్ లోకి తీసుకెళ్ళాడు.

సులోచన, సుధాకర్ మామూలుగా. సాంబడు ఆశ్చర్యంగా వెనుకే అనుసరించారు.

“సాంబా! ఈ హాస్పిటల్ మాదే. నేను టెంత్ లో ఉండగానే డాక్టర్ని అవాలని ముందుగా నర్సింగ్ హోమ్ కట్టించారు డాడీ. సుధాకర్ అంకుల్ వారానికి మూడు రోజులు ఇక్కడికి వస్తుంటారు. ఆంటీ, అంకుల్ మా ఫామిలీ ఫ్రెండ్స్.”

సుధాకర్ లోపలికి వెళ్ళి బట్టలు మార్చుకుని వచ్చాడు.

“ఓ.. అయితే మీరిద్దరూ ఫ్రెండ్స్ అన్నమాట. స్మాల్ వరల్డ్.

ప్రసాద్ అయోమయంగా చూశాడు.

“ఇవేళ అందరికీ ఆశ్చర్యాలే! సాంబడు మాకు అల్లుడు.” సులోచన నవ్వుతూ అంది.

సాంబడు క్లుప్తంగా తమ అనుబంధాన్ని వివరించాడు.

“నేను మెడికల్ కాలేజ్లో చేరడానికి ఈ అమ్మే కారణం. లేకపోతే చేపలు పట్టుకుంటూ ఉండే వాణ్ణి. వీరి ఋణం ఏమిచ్చినా తీర్చుకోలేను.”

“అంతే కాదు..” సుధాకర్ చెప్పబోతుంటే చెయ్యి గట్టిగా నొక్కింది సులోచన.

“ఉండండి కాఫీ తాగి మాట్లాడు కుందాం.” ఆయా తెచ్చిన కాఫీ తాగుతూ, సర్జరీ గురించి చర్చ మొదలు పెట్టింది. సుధాకర్, సులోచన సూచన అర్థం చేసుకుని, థియేటర్లో విషయాలు చెప్ప సాగాడు. ప్రసాద్ చాలా శ్రద్ధగా వింటున్నాడు. అతనికి సర్జరీ మీద ఆసక్తి. ఎక్కడ సీటొచ్చినా చదివేయడానికి నిశ్చయించుకున్నాడు.. ఎంత డబ్బయినా కట్టి.

సాంబడు అప్పుడప్పుడే హాస్పిటల్కి వెళ్ళడం మొదలు పెట్టాడు. అందుకే.. కొంచెం అర్ధం అయి, కొంత అర్ధం అవక అవస్థ పడుతున్నా, డాక్టర్ సుధాకర్ వివరించే పద్ధతి నచ్చి, ముందుకు వంగి వినసాగాడు.

ఆ రోజంతా ప్రసాద్ దగ్గరే ఉండి, మరునాడు పొద్దున్నే కాలేజీ సమయానికి గుంటూరు చేరుకున్నాడు సాంబడు. ఆ రోజే కృష్ణవేణి హైద్రాబాద్ ప్రయాణం..

ఇద్దరి చదువులూ అవడానికి సరిగ్గా మూడేళ్ళు పడుతుంది.

13

“సాంబా! నా చదువు ఇంకొక నెలలో అయిపోతుంది. మూటా ముల్లే సర్దేసి వచ్చేస్తున్నా. అక్కడ ఏదైనా హాస్పిటల్లో చేరిపోతాను. జీతం ఎంత ఇచ్చినా సరే. ఒక్కదాన్నీ ఉండటం ఇంక నా వల్ల కాదు. పళ్ళ బిగువున ఇన్నేళ్ళూ భరించాను ఒంటరి తనాన్ని. మనసులో మాట చెప్పుకోవడానికి కూడా ఎవరూ లేక ఎంత అల్లాడి పోయానో తెలుసా? ఇక నీ చదువు కూడా అయి, హౌస్సర్జన్సీ కొచ్చావు కనుక మన సంగతి ఆలోచించు. నీ వేణి.” కృష్ణవేణి ఉత్తరం చదివి ఆలోచనలో పడ్డాడు సాంబడు. నిజమే..వియో గానికి, విరహానికి తెర దించాలి.

హౌస్ సర్జెన్సీలో స్టైఫండ్ ఇస్తారు. ఒక్కరి కైనా, ఇద్దరికైనా ఖర్చులో పెద్ద తేడా ఉండదు. ఇప్పుడున్న గదిలోనే ఉండచ్చు. ఇంటి వాళ్ళు, క్రిష్టియన్స్. చాలా మంచివాళ్ళు. ఐదేళ్ళుగా అదే గదిలో ఉంటున్నాడు. ఆ మధ్యన వంట చేసుకోడానికో గట్టు, అటాచ్డ్ బాత్ రూమ్ కూడా కట్టించారు.. రేపే ఒక మాట చెప్పి.

“డాక్టర్! ఒక కొత్తరకం సర్జరీ అవుతుందిప్పుడు. థియేటర్ లోకి వస్తారా? పది నిముషాల్లో డ్రెస్ మార్చుకుని, చేతులు వాష్ చేసుకుని వచ్చెయ్యండి.” అసిస్టెంట్ సర్జన్ మాటలు వింటూనే..ఆలోచన లోంచి బైట పడి పరుగెత్తాడు సాంబడు.

“అట్టా అడగాలా డాక్టర్ బాబూ! మీరు ఎక్కడా ఉన్న జాడే ఉండదు.. మీ ఆవిడని తప్పక తీసుకొచ్చెయ్యండి. మీ ఇద్దరికీ చక్కగా సరి పోతుంది ఇల్లు. ఇంకా కావాలంటే ఆనుకుని ఉన్న ఒక గది కూడ ఇస్తాం. మా బాబు ఎట్టాగా అమెరికా యెల్లి పోయాడు. రెండేళ్ళ వరకూ రాడు.” సాంబడు ఇంటి ఓనర్, మేరీ అంది.

కృష్ణవేణి ఉత్తరానికి జవాబివ్వకుండా తన ప్రయత్నాలు మొదలు పెట్టాడు సాంబడు.

డాక్టర్ సులోచనకి చెప్పాడు ముందుగా.

“నేనేమంటాను సాంబా! అసలు ఇన్నాళ్ళూ దంపతులని విడివిడిగా ఉంచడం ఏం బాగా లేదు. అప్పుడప్పుడు అనుకుంటూ ఉంటాను.. వేణిని, గుంటూరు లోనే నర్సింగ్ కాలేజ్లో చేరిపించాల్సిందేమో అని. మీరు ఇద్దరూకూడా చాలా పట్టుదలతో ఉన్నారు. చదువుల్లో ఒక స్టేజ్ దాటారు. కొంత సంపాదనకి చేరుకున్నారు. ఇంక ఆపై మెట్లంటావా.. ఇద్దరూ కలిసే ఎక్కచ్చు.హాయిగా కాపురం పెట్టుకోండి. ఇంక ఏ సంకోచాలూ వద్దు.” సులోచన వెంటనే స్పందించింది.

ఇంక వెంకమ్మ.. చుట్టూ పిల్లల్తో ఆవిడకి ఎప్పుడూ ఒంటరితనం బాధించే ప్రశ్నే లేదు. అందరు పిల్లలూ ఆవిడకి మాలిమే! నాంచారి ఐతే వీలున్నప్పుడల్లా వెంకమ్మ వెనుకే ఉంటుంది. నాగరాజు ఆరోక్లాసుకొచ్చాడు. ఇప్పుడు వాడికి తల్లిదండ్రుల గురించి.. తమ గురించి బాగా తెలుసు.

“ఇంతకన్న ఆనందమేందిరా సాంబా!నా దగ్గర పది వేలున్నయ్యి. ఇక్కడ నాకు ఖర్చులేం లేవు. అవి ఇస్తా.. మీ సంసారానికి

కావలసినవి కొనుక్కోండి.” అమ్మ ఆప్యాయతకి కళ్ళలో నీళ్ళు చిప్పిల్లాయి సాంబడికి. త్వరలో ఆవిడని తీసుకెళ్ళి జాగ్రత్తగా చూసుకోవాలి. ఎంత కష్టపడింది తమ కోసం..

“అమ్మా!” ఎదకి హత్తుకుని అట్లా ఉండిపోయాడు కొంచెం సేపు. తల్లి ప్రేమకి సాటి ఏదన్నా ఉందా సృష్టిలో!

ఆరోజు శరీరం,మనసు కూడదీసుకుని, అమ్మ కనుక డాక్టరమ్మ దగ్గరికి వెళ్ళక పోతే.. తమ బతుకులు ఎట్లా ఉండేవో! ఊహించడనికి కూడా భయం వేస్తుంది. ఏరోజు చేపల డబ్బులు ఆరోజు తిండికి సరిపోతాయా లేదా అని.. దినదిన గండం.. సన్నగా వణికాడు.

“వెర్రి నాగన్నా! ఏందిరా? నీకు డాక్టరయ్యే రాత ఉంటే ఇంకో విధంగా వచ్చేది అవకాశం. ఏ తల్లైనా నేను చేసినట్లే చేస్తుంది. రేపు నీకు పిల్లలు పుడితే.. వాళ్ళు తప్ప ఎవరూ కనిపించరు.. నేను కూడా..” నవ్వింది వెంకమ్మ.

“పోమ్మా!” బుగ్గలెర్రబడ్డాయి సాంబడికి.. అంతటి ఆజాను బాహుడికీ.

ఆరేళ్ళలో చాలా మారారు సాంబడూ, కృష్ణవేణీ కూడా.

సాంబడికి.. తనకి అవసరమైనంతే తినడం, ఏ అలవాట్లూ లేకపోవడంతో చక్కని శరీర సౌష్ఠవం వచ్చింది. పైగా ఎక్కడికెళ్ళినా నడిచే వెళ్తాడు. పది కిలో మీటర్ల వరకూ ఢోకా లేదు. విజ్ఞానం పెరగడంతో హుందాతనం అబ్బింది. పరిశీలనా శక్తి ఎప్పుడూ ఎక్కువే అతడికి. డాక్టరయ్యాక చుట్టు ప్రక్కల వారి మనస్తత్వాల పరిశీలన మరింత ఎక్కువయింది.

చాలా కొద్ది మంది స్నేహితులు సాంబడికి. వాళ్ళలో ప్రసాద్ ముఖ్యుడు. ప్రతీ సబ్జెక్ట్కీ అతని సహాయం ఉండేది. ప్రసాద్, యమ్మెస్ చెయ్యడానికి మణిపాల్ వెళ్ళి పోయాక, కొన్నాళ్ళు ఎడారిలో ఉన్నట్లు అనిపించింది. ఎప్పుడైనా ఉత్తరాల ద్వారానే యోగక్షేమాలు తెలిసేది. ఫోన్లు చెయ్యడానికి డబ్బులు కావాలి కదా! ప్రసాద్ కి సమస్య లేక పోయినా, అతని చేత కూడా పెట్టించడం ఇష్టం ఉండదు సాంబడికి.. ఇంటి వాళ్ళింట్లో ఫోన్ ఉన్నా కూడా.

వయసుతో పాటు, శరీరం రంగు కూడా చామన చాయకి మారింది.. పడవల మీద సముద్రంలో విహారం లేక పోవడం వలన. ఎప్పుడూ లేతరంగు బట్టల్లో చూడగానే ఆకర్షణీయంగా ఉంటాడు.

వెంకమ్మ అతని నడుం దగ్గరికి వచ్చింది. బరువు పనులూ అవీ లేకపోవడం వల్ల అంత ముదిమి గా కనిపించడం లేదు. హాస్టల్లో మెడికల్ కేర్ బాగా ఉంటుంది. ప్రతీ వారం డాక్టర్ సులోచన, సుచాకర్ వచ్చి చూస్తారు. అవసరమైన మందులు, విటమిన్లు ఇస్తారు. దాంతో ఆరోగ్యం బాగుండి.. కళకళ్ళాడుతోంది.

నుదుటి మీద చిన్నగా సింధూరం బొట్టు పెడుతుంది. చూడగానే పవిత్ర భావం కలుగుతుంది.

“కొంచెం పెద్దిల్లు తీసుకున్నాక, నువ్వు నా దగ్గరికి వచ్చెయ్యాలమ్మా! కాదన కూడదు. ఇప్పుడే తీసుకెళ్ళి పోదును.. కానీ ఒకటే గది. అందుకే ఆలోచిస్తున్నా. మనం సెటిల్ అయ్యాక, నాగరాజుని, నాంచారిని కూడా తీసుకెళ్ళి పోదాం.”

“మీ కోసం ఎవరో వచ్చారమ్మా! అర్జంట్గా రమ్మంటున్నారు.” ఆయా వచ్చి చెప్పింది, పెట్టిలో బట్టలు సర్దు కుంటున్న కృష్ణవేణికి.

మూడేళ్ళలో ఎవరూ తన కోసం రాలేదు. సహాధ్యాయులందరితో అవసరం అయినంత వరకే స్నేహంగా ఉంటుంది. ఊర్లో ఎవరూ లేరు.. ఊర్నించి ఎవరూ రారు.

“నిజంగా నాకోసమేనా? ఎవరికో చెప్పబోయి..”

“భలే దానివమ్మా! ఇక్కడ ప్రతీ ఒక్కరి పేరు నాకు తెలుసు. మీ పేరు, ఊరు కూడా చెప్పేరు ఆ బాబు.”

“బాబా! మగతనా..” మరింత షాక్. తన కాలేజ్లో మగవాళ్ళే ఉండరు. చూస్తే పోలా.. పెట్టి మూసేసి లేచింది.

బైట తోటలో, రెండు చేతులు పాంట్ జేబుల్లో పెట్టుకుని, అటూ ఇటూ పచార్లు చేస్తూ.. ఎవరు.. ఓహ్! గుండె దడదడ లాడుతుండగా రివ్వున పరుగెత్తి అడుగు దూరంలో ఆగి పోయింది.

“సాంబా! నిజమేనా.. నువ్వేనా? గాట్టిగా గిల్లు.” చెయ్యి చాపింది.

సాంబడు పకపకా నవ్వుతూ చెయ్యి అందుకుని పెదవుల కానించుకున్నాడు.

చుట్టూ చూసింది కృష్ణవేణి. అక్కడా అక్కడా ఎవరో తిరుగుతూనే ఉన్నారు. లాభం లేదు, వేషా లేస్తే ఎవరో మోసేస్తారు. ఇక్కడికొచ్చి, ఇట్లా ఏడిపించడం ఏవన్నా బాగుందా? నలుగురికీ వినిపించకుండా గట్టిగా దెబ్బలాడింది. అటువంటి కొట్లాటలు భార్యా భర్తలకే సాధ్యం. కృష్ణవేణి అలుగుతుంటే, సాంబడు నవ్వుతూ వింటున్నాడు.

“అయిందా! ఇప్పుడు నేను మాట్లాడచ్చా?”

“ఊ..” బుంగమూతి పెట్టి, తల పక్కకి తిప్పింది. నిగ్రహించుకోడానికి నానా అవస్థా పడ్డాడు సాంబడు.

వాళ్ళ పెళ్ళయి ఆరేళ్ళవుతోంది. అదేం విచిత్రమో.. అన్నేళ్ళుగా కలగని వింత కోరికలు ఒక్కసారిగా విజృంభిస్తున్నాయి. అంత కాలం కృష్ణవేణికి దూరంగా ఎట్లా ఉండగలిగాడో.. తలచుకుంటేనే ఆశ్చర్యం వేస్తుంది. ఆ గొప్పదనం, తామేమిటో నిరూపించుకోవాలన్న పట్టుదలదే! లేకపోతే ఎన్నిసార్లు ఈ అందాల భరిణని ఎదురుగా పెట్టుకుని, బండలా ఏ స్పందనా లేకుండా ఎట్లా ఉండగలిగాడూ!

కృష్ణవేణి కూడా పట్నవాస ప్రభావమో ఏమో.. చాలా మారింది. నాజూగ్గా.. గట్టిగా నడుస్తే కంది పోతుందేమో అన్నట్లు తయారయింది. అందులో నర్సింగ్ లో శారీరిక శ్రమ ఎక్కువ.. చాలా సేపు నిలబడ్డం.. వార్డుల్లో నడవడం, ప్రతీ క్షణం అప్రమత్తతతో ఉండాలి.

వేర్వేరు ప్రదేశాల నుంచి వచ్చిన రకరకాల మనుషులతో మసలటంతో.. చాలా నెమ్మదిగా, ఎదుటి వారిని ఆకట్టుకునేట్లు మాట్లాడ్డం నేర్చుకుంది. అందులో తన వృత్తిలో కూడా, రోగులకి సాంత్వన కలిగించేలా నడుచు కోవాలి. ఏదైనా శ్రద్ధగా, మనఃస్ఫూర్తిగా చెయ్యడం వెంకమ్మ దగ్గర నుంచే వచ్చింది కృష్ణవేణికి.

అనురాగం అంతా కళ్ళలో నింపుకుని చూస్తుండి పోయాడు సాంబడు.

“మాట్లాడవేం మరీ!” సాంబడి కేసి చూసిన కృష్ణవేణి బుగ్గలు ఎర్రబడ్డాయి.

“ఏయ్.. ఏంటా చూపులూ? ఎవరైనా చూస్తే ఏమనుకుంటారూ? అక్కడ కూర్చుని మాట్లాడు కుందాం పద.” దూరంగా ఉన్న బెంచీ దగ్గరికి నడిచింది. సాంబడు అనుసరించాడు.

చకచకా నడుస్తున్న కృష్ణవేణిని వెనుక నుంచి చూస్తుంటే మళ్ళీ అలజడి మొదలయింది సాంబడిలో. వెడల్పాటి జడ.. చిన్నప్పట్నుంచీ అట్లాగే ఉంది. లయబద్ధంగా పిరుదుల మీద ఊగుతున్న జడని పట్టుకుని తన మెడ చుట్టూ చుట్టుకుంటే..

చేతులు రెండూ కట్టుకుని, గట్టిగా నిశ్చయించేసుకున్నాడు.. ఇంక ఆగటం ఏమాత్రవూ తన వల్ల కాదు. ఎక్కడికైనా ఎత్తుకుపోయి..

నర్సెస్ హాస్టల్ ముందున్న తోట ఒక మాదిరి పెద్దదే. పెద్ద లాన్.. మధ్యలో చిన్న కొలను. లాన్ చుట్టూ పూల మొక్కలు. తోట చుట్టూ వేప, తంగేడు, పున్నాగ, దేవుడు గన్నేరు మొదలయిన పెద్ద చెట్లు. చెట్ల మధ్యలో ఉన్న బెంచీ మీద కూర్చుంది కృష్ణవేణి.

చేతులు కట్టుకుని ఎదురుగా నిల్చుని తదేకంగా చూస్తున్నాడు సాంబడు.

“ఏంటి.. అట్టాగే చూస్తానే ఉంటావా? మరీ యిద్దూరం లాగుందే యవ్వారం..” ఒక్క కసురు కసిరింది కృష్ణవేణి. ఏవో సంకెళ్ళు తెంచుకుని ఆకాశంలో విహరిస్తున్నట్లు అనిపించిది సాంబడికి. చిన్నప్పటి అమాయకత్వం, పరుగెత్తుకుని మళ్ళీ వచ్చినట్లు అనిపించింది.

నవ్వుతూ వెళ్ళి పక్కన కూర్చున్నాడు.

“అట్టా నవ్వమాకయ్యా..” సినిమాలో హీరోయిన్ అన్నట్లుగా అంది మురిపెంగా.

"ఎంత నాజూగ్గా ఉన్నాయీ వేళ్ళు.." కృష్ణవేణి చేతిని, తన రెండు చేతుల మధ్యా అపురూపంగా, సున్నితంగా పట్టుకుని అన్నాడు.

"కృష్ణవేణీ! నువ్వా?" గట్టిగా.. బరబర లాడుతున్న గొంతు, కొంచెం దూరంలోనే..

ఉలిక్కిపడి లేచి నిలుచుంది. ఎదురుగా హాస్టల్ వార్డెన్ కమ్ హెడ్ నర్స్ పారిజాతం, తీక్షణంగా చూస్తూ.

"నువ్వు కూడా ఇటువంటి పనులు చేస్తున్నావా?" నమ్మలేనట్లు చూస్తోంది లాన్ చుట్టూ వాకింగ్ చేస్తున్న పారిజాతం ఆగిపోయి.

"మేడమ్! సారీ.. ముందు మీకు పరిచయం చెయ్యాల్సింది. ఇతను డాక్టర్ సాంబడు, మా మేనత్త కొడుకు. అంతే కాదు నా హజ్బెండ్ కూడా.. గుంటూర్లో హౌస్ సర్జెన్సీ చేస్తున్నాడు. ఇవేళ వెళ్ళి పోతున్నా కదా! నన్ను తీసుకెళ్ళడానికి వచ్చాడు."

నమ్మలేనట్లున్నాయి పారిజాతం చూపులు.. ఎట్లా ఈవిడని నమ్మించడం? ఆవిడేదో చేసేస్తుందని కాదు.. అనవసరంగా.. తప్పు చెయ్యకుండా తప్పుడు అభిప్రాయం కలిగించడం ఎందుకని! కృష్ణవేణి నిస్సహాయంగా చూసింది సాంబడిని.

సాంబడు ఏ మాత్రం తడబడకుండా, పేంట్ జేబులోంచి పర్స్ తీశాడు. పారిజాతం దగ్గరగా వెళ్ళి, తెరిచి చూపించాడు. అందులో కనిపించేట్లున్న రెండు అరల్లో.. ఒక దాంట్లో తమ పెళ్ళి ఫొటో.. ఇద్దరూ దండలతో, కృష్ణవేణి మెడలో మంగళసూత్రం వేళ్ళాడుతూ! ఇంకొక దాంట్లో సాంబడి ఫొటో ఐడి.

పారిజాతం కళ్ళ నిండా నీళ్ళతో చూసింది సాంబడిని.

"సారీ డాక్టర్! కృష్ణవేణి చాలా మంచి అమ్మాయి. ఎప్పుడూ ఎవరితోనూ మాట అనిపించుకోదు. తన నడవడిని ఎవరూ ఎంచలేరు. అందుకే ఆశ్చర్య పోయాను. చాలా సంతోషం. గాడ్ బ్లెస్ యు మై చిల్డ్రెన్." చేత్తో గాల్లో క్రాస్ చేసి, ఆ చేతిని పెదవులకానించి వెళ్ళిపోయింది.

"ఎంత తెలివైనవాడివి సాంబా! థాంక్యూ." బెంచీ మీద సాంబడిని ఆనుకుని కూర్చుంది.

"మరి.. కృష్ణవేణమ్మ మొగుడ్నా ఇంకేమన్నానా!" నడుం చుట్టూ చెయ్యేసి అన్నాడు కొంటెగా.

"ఇన్నాళ్ళూ ఈ చిలిపితనం ఎక్కడికెళ్ళిందటా?"

"ఇదిగో ఈ కార్డ్ సంపాదించడానికి వెళ్ళింది." ఇంకా తెరచే ఉన్న తన పర్సోని ఐడి చూపించాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments